

slag, er den Betragtning, at der lige saa lidt tilkommer de enkelte Menigheder Ret til en absolut Indflydelse ved Valget af deres Præst, som det omvendt kan siges, og at den øverste Kirkestyrelse bør være eneafgjørende med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse. Det, det kommer an paa, er Tilveiebringelsen af en Lovgivning, ved hvilken der deles dem inmellem, saaledes at Kirkestyrelse og Menighed hver faaer den Andel, som er af Betydning for Baretagelsen af de Interesser, som de hver for sig naturligvis har at vaage over, eller med andre Ord: at den øverste Kirkestyrelse faaer den Indflydelse, som er nødvendig for Samfundets Vel og som derfor ikke kan opgives, saalænge Præsterne ere Statsembedsmænd, eller saa længe der overhovedet er Kirkesamfund, og paa den anden Side den enkelte Menighed faaer den Indflydelse ved Valget, som er nødvendig, naar den skal fikres en Præst, som passer for de særlige Tilstande i Menigheden, og som derser er istand til at løse Opgaven som Præst netop paa dette Sted. Vi gaa altsaa ikke ud fra, at der er en absolut Valgret tilstede, der til Nød kan taale visse Indskrænkninger, men vi gaa tværtimod ud fra, at der maa finde en Samvirken Sted mellem dem, der repræsentere det kirkelige Samfund og Staten, og dem, der repræsentere den enkelte Menighed. Med Hensyn til det andet Hovedspørgsmaal, nemlig om den Betydning, Menighedsudvalget skal have, da ser Mindretallet ogsaa Forholdet paa en anden Maade end Flertallet. Mindretallets Standpunkt er det, at Sognepræsten eller den Præst, der skal virke for en vis bestemt Kreds, skal saa vidt muligt kunne øve sin Gjerning til Betsignelse for alle de Medlemmer af Folketirken, der opholde sig i denne Kreds. Det er hans Opgave at være Præst for de Folk, som bo i denne Kreds, ikke absolut for Andre men ogsaa saavidt muligt for Alle i Kredsen og derfor skal der søges efter en Ordning, der kan ventes at føre til Maalet, nemlig at finde den Mand, der bedst kan løse denne Opgave. Menighedsudvalgets Bestræbelser bør først og naturlig være rettede paa at finde en saadan Mand; det skal derfor ogsaa vælges saaledes og tildeles saadanne Rettigheder, at det har Opfordring til at udholde alvorlige Bestræbelser for at finde og enes om den Ansøger, der ikke alene kan tiltale Enkelte, men ogsaa med Glæde kan modtages af den hele eller dog den overveiende Del af Menigheden. — Mindretallet ser imidlertid meget vel, at der desuagtet kan være saadanne Tilstande i en Menighed, at det ikke bliver muligt at skaffe Enighed tilstede i Udvalget, og hvor det dog vilde være højt vigtigt af denne Grund at berøve Menigheden en virksom Delagtighed i Valget af sin Præst. Man har ment, at under slige Forhold det Nette vilde være, at Ansøgningerne gaa tilbage til Ministeriet med Udtalelser fra Menighedsudvalget, saavel Flertal som de forskjellige Mindretal, der maatte være

tilstede i det, hvorved Forholdene i Menigheden i det Hele taget og de forskjellige tilstedeværende kirkelige Standpunkter kunne blive oplyste, samt at Ministeren derefter indstiller 3, som han maa forudfattes at ville vælge blandt dem, som han efter de indkomne Oplysninger maa anse for bedst skiktede til den præstelige Virksomhed i denne Menighed. Disse 3 Ansøgere bleve da fremstillede til Valg for selve Menigheden, som tager den, der tiltaler den bedst. Den Valgret, der i Tilfælde af Uenighed gives Menigheden, vil med andre Ord efter vort Forslag nærmest blive den, ikkun fyldigere udviklet, som man hidtil stadig har havt Blifket henvendt paa, nemlig den fleerigtste Valgmaade; jeg siger fyldigere udviklet, fordi Indstillingen først sker fra Ministeren, efter at denne har faaet tilstrækkelige Oplysninger fra alle berettede Sider i Menigheden om de særlige Menighedstilstande. Det er min inderlige Overbevisning, at det ikke vil være muligt nogeninde at faae gennemført et Lovforslag, der med Hensyn til Valgret giver Menighederne mere, end hvad der foreligger i det Forslag, som her præsenteres Thinget til Bedtagelse fra Udvalgets Mindretal; det er min inderlige Overbevisning, siger jeg, fordi ingen Kirke- og Undervisningsminister nogeninde vil svigte den Pligt, som han har, ikke alene at tage Hensyn til Dnsker, som kunne røre sig i de enkelte Menigheder, men ogsaa at tage Hensyn til og varetage det kirkelige Samfunds Lær. Naar den ærede Ordfører for Flertallet har villet svække Mindretallets Betragtninger ved at sige, at der eengang i 1868 her i Thinget har foreligget og er bleven vedtaget et Forslag, som gik endnu videre end Flertallets, har han jo selv tilstrækkelig karakteriseret hint Forslag, naar han maatte indrømme, at en saa frifindet Mand i kirkelige Spørgsmaal som Biskop Kierlegaard ubtaltelig som Minister, at der var intet Andet af dette Lovforslag, han kunde bruge, end Titelen. — Med Hensyn til Enkeltighederne i de foreliggende Forslag skal jeg kun med et Par Ord berøre nogle af de væsentligste Forskjelligheder, der maa have sig for Die ved Afstemningen. Den første Forskjellighed, der findes og skal fremhæves, finder sit Udtryk ved de to nye Paragrafer, der af Mindretallet foreslaas satte i Epidfen for Lovforslaget. Disse Paragrafer have deres Tilsvarende i det Forslag, der understøttes af Flertallet, nemlig i dettes § 3, hvor der staar, at Ministeren først henlægger af Ansøgningerne dem, der efter de hidtil gjældende Regler ikke kunne komme i Betragtning. Det er altsaa ikke saaledes, at de to Paragrafer, som foreslaas af Mindretallet, ere noget helt Nytt, som skal indføres, det er kun en Endring af den Bestemmelse, som staar i § 3 i det til 2den Behandling foreliggende, af forskjellige ærede Folkestingsmedlemmer indbragte Lovforslag. Jeg og et andet Medlem af Mindretallet have ment, at det er rigtigt, at de almindelige Betingelser, som